

POLITICĂ-SOCIALĂ-CULTURALĂ

GÂNDIREA

CONFERINȚA

de deschidere a proiectului

Valorizarea patrimoniului cultural prin digitalizarea publicisticii lui Mircea Eliade în periodicele românești din perioada 1921–1944

Institutul de Istorie și
Teorie Literară „G. Călinescu”
(*Calea 13 Septembrie nr. 13*),
joi, 23 octombrie 2025,
orele 10.30–17.00

[link acces Zoom](#)

PROGRAMUL CONFERINȚEI DE DESCHIDERE

a proiectului „Valorizarea patrimoniului cultural prin digitalizarea publicisticii lui Mircea Eliade în periodicele românești din perioada 1921-1944”

CUVINTE DE DESCHIDERE

10.30–11.00	CS I LAURA BĂDESCU, directoare a Institutului de Istorie și Teorie Literară „G. Călinescu”
	CS I LUCIAN CHIȘU; prof. univ. dr. IOAN CRISTESCU

SESIUNEA I

11.00–11.20	prof. univ. dr. SORIN ALEXANDRESCU, m.o. Academia Română	<i>titlu rezervat</i>
11.20–11.40	CS I Oana Soare	<i>Proiectul „Valorizarea patrimoniului cultural prin digitalizarea publicisticii lui Mircea Eliade în periodicele românești din perioada 1921-1944”</i>

Pauză de cafea: 11.40–12.00

SESIUNEA A II-A

12.00–12.20	CS III Petruș Costea, Institutul de Istorie și Teorie Literară „G. Călinescu”	<i>Laboratorul primelor articole ale lui Mircea Eliade</i>
12.20–12.40	CS III Bianca Burța-Cernat, Institutul de Istorie și Teorie Literară „G. Călinescu”	<i>„Itinerariu spiritual”: context(e), semnificații, implicații</i>
12.40–13.00	CS III Gabriel Badea, Institutul de Istorie și Teorie Literară „G. Călinescu”	<i>Experiență și autenticitate în publicistica lui Mircea Eliade</i>
13.00–13.20	ASC Ioana Moroșan, Institutul de Istorie și Teorie Literară „G. Călinescu”	<i>Mircea Eliade și Școala „antifilosofie”</i>

13.20–13.35: Sesiune de discuții

Pauză de prânz: 13.35–14.30

SESIUNEA A III-A

14.30–14.50	prof. Giovanni Casadio, Universitățile Salerno	<i>Mircea Eliade, „Mistere și inițiere orientală: scrieri de tinerețe 1926”. Primăvara unui istoric al religiilor universale.</i>
14.50–15.10	ASC Oana Safta, Institutul de Istorie și Teorie Literară „G. Călinescu”	<i>Bucureștiul interbelic la Mircea Eliade – modernizarea spațiului citadin</i>
15.10–15.30	ASC George Neagoe, Institutul de Istorie și Teorie Literară „G. Călinescu”	<i>Câteva tipologii ale intelectualului în publicistica lui Mircea Eliade. Pe marginea unei polemici din 1935</i>
15.30–15.50	ASC Daniela Vizireanu, Institutul de Istorie și Teorie Literară „G. Călinescu”	<i>Mircea Eliade și publicistica din anii 1927–1928: câteva observații</i>
15.50–16.10	Liviu Bordaș, cercetător, Japonia	<i>Orienturile imaginare ale lui Mircea Eliade, “logodnic, pamfletar și eremit”</i>
16.10–16.30	ASC Mihăiță Stroe, Institutul de Istorie și Teorie Literară „G. Călinescu”	<i>Diagrama și modul de funcționare al platformei proiectului DPRME</i>
16.30–16.50	Igor Tavilla, (Ph.D.), traducător	<i>Eliade: fiancé, pamphleteer and recluse</i>

16.50–17.05: Sesiune de discuții

Sorin Alexandrescu,
Prof. univ. dr., membru de onoare al Academiei Române
Titlu rezervat

Profesor emerit și fondator, împreună cu Laura Mesina, al Centrului de Excelență în Studiul Imaginii (CESI), Universitatea din București. Autor a mai mult de 20 de cărți și a sute de studii în domeniul istoriei literare, al semioticii și al studiilor culturale, publicate în țară și în străinătate. De menționat printre acestea la București monografia *William Faulkner* (1969), premiată de Uniunea Scriitorilor, introduceri la traduceri din René Wellek și Austin Warren, ca și la *Studii de poetică și stilistică*, editat împreună cu Mihai Nasta. În 1969 devine lector, apoi conferențiar și profesor de Română la Universitatea din Amsterdam până la 2001, când a devenit *emeritus*. În aceiași ani este colaborator permanent în grupul de cercetări de semiotică de la Paris condus de prof. A.J. Greimas și participant la cursurile de vară ale acestuia la Urbino. La Amsterdam publică monografia *Richard Rorty* (1995), editează *Hemel en Aarde. Werelden van verbeelding* (1991), antologia *Dichters uit Roemenie* (1976), ca și revista *International Journal of Romanian Studies*, iar la Paris *Logique du personnage* (1973) alături de numeroase studii în volumele colective de semiotică publicate de prof. A.J. Greimas. Reîntors la București, publică *Paradoxul român* (1998) și alte volume de studii românești, dintre care și *Lumea incertă a cotidianului. Texte și imagini românești* (2021). Tot aici, ca și la Roma, Londra etc. prefătează numeroase ediții din opera lui Mircea Eliade, precum *Racconti fantastici*, 2 volume, Roma, Editura Castelvechi (2022-2023), cu texte în total de aproape 200 de pagini. La București au apărut lungi studii introductive la 4 volume de *Opere* tot ale lui Mircea Eliade, la Academia Română, Fundația Națională pentru Știință și Artă, 2023-2024, ca și la alte două volume masive de proză la Editura Tana (2024-2025).

Gabriel Badea,
C.S. III, Institutul de Istorie și Teorie Literară „G. Călinescu”
Experiență și autenticitate în publicistica lui Mircea Eliade

Pe urmele lui Nae Ionescu (dar și din multe alte surse, cum ar fi Søren Kierkegaard sau Giovanni Papini), Eliade a accentuat importanța experienței directe, a trăirii subiective a unui fapt, ca factori decisivi în dobândirea acelei virilități spirituale către care aspira în anii tinereții. În epocă a existat o adevărată polemică între reprezentanții trăirismului și cei care respingeau premisele majore ale noii orientări (vitalism, misticism, antiraționalism ș.a.m.d). Cei din urmă erau fie filosofi riguroși, de formație kantian-raționalistă, fie critici literari lovinescieni (Șerban Cioculescu, Pompiliu Constantinescu), fie critici de stânga, fie scriitori precum Camil Petrescu, Felix Aderca, Octav Șuluțiu ș.a. Termenul de „trăirism” nu a avut o circulație foarte amplă în epocă, deși istoria literară postbelică consideră că Șerban Cioculescu l-ar fi inventat prin luarea în deriziune a ideilor generației '27, însă fără a cita faimosul articol în care l-ar fi folosit pentru prima dată. În cuprinsul comunicării îmi propun să reconstitui geneza conceptelor de experiență și autenticitate în publicistica tânărului Eliade, precum și să schițez contextul în care s-a produs faimoasa polemică din epocă în jurul celor două concepte-pivot.

Gabriel Badea a absolvit studii masterale în cadrul Centrului de excelență în studiul imaginii (CESI), Universitatea din București, urmate de studii doctorale, încheiate în 2013, cu teza intitulată *Arta modernă ca artă a memoriei: Eliade și Borges*, conducător științific prof. univ. dr. Sorin Alexandrescu. A desfășurat stagii de cercetare la Université Sorbonne Nouvelle, Paris; Università degli Studi di Torino; Istituto Romeno di Cultura e Ricerca Umanistica, Veneția; Accademia di Romania, Roma, Italia.

A publicat articole și studii în revistele: *Anastasis. Research in Medieval Culture and Art*; *Brukenenthalia*; *CrossCurrents*; *Images. Journal of Visual and Cultural Studies*; *Informazione Filosofica*; *InterArtes*; *Observator cultural*; *Orizzonti culturali italo-romeni*; *Transilvania*; *Trivium*, precum și în volume colective. În prezent, ca cercetător științific în cadrul Institutului de Istorie și Teorie Literară „G. Călinescu”, Academia Română, participă la proiectul de editare a operei literare și eseistice a lui Mircea Eliade, coordonată de profesorul Sorin Alexandrescu și de Oana Soare.

Liviu Bordaș,

Cercetator, Tokyo, Japonia

Orienturile imaginare ale lui Mircea Eliade, "logodnic, pamfletar și eremit"

Această comunicare discută două momente diferite ale relației lui Eliade cu Rica Botez, reflectate în articolele sale din ziarul *Cuvântul*. Una dintre seriile publicate aici, "Oameni din cărți" (apărută, cu intermitențe, între noiembrie 1926 și aprilie 1929), fusese inițiată chiar pentru uzul prietenei sale, pe lângă care împlinea un rol de Pygmalion spiritual. Și în alte articole din afara seriei, precum cele despre Kierkegaard și Novalis, semăna aluzii secrete pentru dialogul cifrat cu ea. Unul dintre articolele din cadrul seriei - dedicat lui Gbur-ama, personaj al unui presupus roman omonim publicat de un scriitor japonez cu pseudonimul mongol Tchu-Ri-Aya (decembrie 1927) - e însă o mistificare. Deși tot atât de rudimentară pe cât de îndrăzneță, ea a trecut complet neobservată până azi. Ba chiar, după 1989, articolul a fost înregistrat în instrumente academice de referință privind receptarea literaturilor străine în România. Nu întâmplător Eliade alesese să-și proiecteze plămuirea într-o cultură din Orientul îndepărtat, cu care publicul românesc era prea puțin familiarizat. Ultimul articol care apare sub rubrica "Oameni din cărți" e trimis de la Calcutta. La foarte scurt timp, Eliade mai publică unul - în patru părți - dedicat poetului persan Hafiz (aprilie-mai 1929). Și el poartă amprenta legăturii cu Rica, însă nu mai apare sub numele seriei. Acest fapt își are semnificațiile lui, pe care le putem desluși cu ajutorul corespondenței inedite. Contextualizarea autobiografică a celor două articole aruncă noi lumini nu doar asupra lor, ci și asupra altor scrieri literare ale lui Eliade din acea perioadă.

Liviu Bordaș, absolvent al Facultății de Filosofie a Universității din București. A urmat studii de specializare în indologie (filologie, filosofie, studii religioase) în universități europene - Viena, Roma, Heidelberg - și indiene - Pondicherry, New Delhi. A urmat un stagiu postuniversitar la Accademia di Romania din Roma. O mare parte a temelor sale de studiu e consacrată lui Mircea Eliade, de la teza doctorală la trei proiecte post-doctorale finanțate de Consiliul Național al Cercetării Științifice și Fulbright Commission. După cercetarea arhivelor bucureștene și pariziene ale lui Eliade, a cercetat și arhiva sa americană, între anii 2011 și 2015, ca *visiting scholar* la Divinity School a Universității din Chicago. A lucrat ca cercetător titular sau afiliat la instituții academice din România, India, Europa occidentală și S.U.A. Principalele subiecte ale publicațiilor sale de până acum sunt M. Eliade, Nae Ionescu, I.P. Culianu și receptarea Indiei în cultura română. Volume de autor: *Iter in Indiam. Imagini și miraje indiene în drumul culturii române spre Occident* (Polirom, 2006), *Apașul metafizic și paznicii filosofiei* (Humanitas, 2010). A editat, printre altele, volumele de corespondență *Postlegomena la felix culpa. Mircea Eliade, evreii și antisemitismul* (I-II, Presa Universitară Clujeană, 2012-2013) și scrierile lui Mircea Eliade, *India. Șantier* (Cartex, 2019).

Bianca Burța-Cernat,

C.S. III, Institutul de Istorie și Teorie Literară „G. Călinescu”

„Itinerariu spiritual”: context(e), semnificații, implicații

Aflat, în august 1927, la Geneva, Eliade se decide să-și sistematizeze reflecțiile asupra „misiunii” generației sale, articulând un program cultural (și „spiritual”!) în măsură să coaguleze energiile intelectuale ale „tinerilor”. Scrie, ca atare, un text-reper, în epocă, dar și mai târziu, incontestabil atunci când se discută despre „tânără generație interbelică”. Este vorba despre *Itinerariu spiritual*, foileton în douăsprezece episoade, apărut în *Cuvântul* lui Nae Ionescu - început, pe 6 septembrie, cu câteva *Linii de orientare* și încheiat peste două luni și jumătate, pe 16 noiembrie 1927. Amplul eseu este, după toate aparențele, structurat pe un model asemănător cu textul-manifest publicat de José Ortega y Gasset la începutul anilor '20, *El tema de nuestro tiempo/Tema vremii noastre* - model neasumat însă niciodată de Eliade. Citit - și în epoca lansării sale, și astăzi - ca un manifest al tinerei generații interbelice, *Itinerariul...* eliadesc se cuvine recitit, re-interogat și reanalizat din

perspectiva celor aproape o sută de ani scurși de la lansarea sa.

Bianca Burța-Cernat este critic și istoric literar, cercetător la Institutul de Istorie și Teorie Literară „G. Călinescu”, interesată în egală măsură de literatura actualității și de epoci mai vechi, de ficțiune și de nonficțiune. Este autoarea volumelor *Fotografie de grup cu scriitoare uitate. Proza feminină interbelică* (Cartea Românească, 2011), carte distinsă, între altele, cu Premiul Academiei Române, *Panait Istrati. Omul revoltat* (Editura Muzeul Literaturii Române, 2015 – în format electronic) și *Simptome și diagnostice. Eseuri critice despre literatura contemporană* (Editura Muzeul Literaturii Române, 2020). A coordonat, în cadrul Institutul „G. Călinescu”, seria de volume *Cronologia vieții literare românești. Perioada postdecembristă (1990-2000)* (Editura Muzeul Literaturii Române, 2014, 2015, 2016). A publicat cronici literare, articole de atitudine, eseuri și studii în *Observator cultural*, *Bucureștiul cultural*, *Caiete critice*, *Revista de istorie și teorie literară* ș.a.

Giovanni Casadio,

Università di Salerno

Mircea Eliade, „Mistere și inițiere orientală: scrieri de tinerețe 1926”.

Primăvara unui istoric al religiilor universale.

Volumul *Mistere și inițiere orientală: scrieri de tinerețe, 1926*), editat și adnotat de Mircea Handoca (București, 1998), cuprinde scrierile lui Mircea Eliade apărute în ziare și reviste în 1926, în număr de 88. Autorul avea 18/19 ani și era înscris în primul an de universitate (urma să plece în India doi ani mai târziu, în noiembrie 1928). Aproape toate scrierile sunt recenzii de carte, recenzii bibliografice sau prezentări de reviste sau colecții (exclusiv în limba română sau italiană). Stilul autorului este remarcabil: în ciuda vârstei sale tinere, este academic și asertiv, fără a fi agresiv, deși uneori este sarcastic. Recenzia, așa cum vom demonstra aici, este un gen literar și științific, nu un frate mai mic al eseului sau al articolului științific. Există două domenii tematice principale în jurul cărora pot fi grupate capitolele individuale: 1. Tema potopului studiată într-o cheie comparativă și universală: 14 contribuții, care împreună ar putea forma o mică monografie. 2. Recenzii de cărți și reviste sau portrete ale autorilor italieni (încă din 1926, adică înainte de cele două călătorii ale sale în Italia, în 1927 și 1928): 19 contribuții. În afară de accentul evident pus pe autorii români, există doar câteva recenzii sau portrete dedicate autorilor francezi (aproximativ zece cazuri), germani (două cazuri), spanioli (un caz), ruși (un caz). Concluzia care se poate trage este implicită în aceste date.

Giovanni Casadio (Faenza, 1950) a predat istoria religiilor și antropologia culturală la Universitatea din Salerno între 1993 și 2025. A fost vicepreședinte al EASR, secretar și apoi președinte al SISR, membru senior al AAR și membru onorific pe viață al IAHR. A ținut prelegeri, seminarii și conferințe în întreaga lume, de la Africa de Sud la Rusia, de la Canada la Brazilia; în Europa, prelegerea sa la ERANOS în Ascona (1990) este deosebit de remarcabilă. Domeniile sale de expertiză includ dionisismul și orfismul, Platon și Plutarh, mitologia religiilor antice mediteraneene, gnosticismul și creștinismul timpuriu și maniheismul. În ultima perioadă, și-a concentrat atenția în principal asupra istoriei și metodologiei istoriei religiilor, cu o atenție specială acordată noțiunii de religie și figurilor lui R. Pettazzoni și M. Eliade; și, în final, asupra marilor religii ale Asiei, în special budismul și taoismul. El trece de la comparație și tipologie istorică la o interpretare-înțelegere care păstrează cerințele criticii istorico-filologice. Lucrări: *Storia del culto di Dioniso in Argolide* (1994); *Vie gnostiche all'immortalità* (1997); *Il vino dell'anima* (1999); *Ugo Bianchi: Una vita per la storia delle religioni* (ed., 2002); *Mystic Cults in Magna Graecia* (co-ed., 2009); *Șamanismul înainte și după Mircea Eliade* (2024). În plus, a contribuit cu peste 180 de articole, dintre care patru pentru a doua ediție a *Enciclopedia of Religion* (2005; I, ed. M. Eliade 1987), pentru care a fost redactor asociat. Bibliografie completă până în prezent: https://www.academia.edu/127712495/Studi_offerti_a_Giovanni_Casadio_Prefazione_Indice_BIBLIOGRAFIA.

Petruș Costea,
CS III Institutul de Istorie și Teorie Literară „G. Călinescu”
Laboratorul primelor articole ale lui Mircea Eliade

Comunicarea propune o analiză a manuscrisului *Observații de entomologie*, păstrat astăzi în colecțiile Bibliotecii Academiei Române. Textul, conceput de Mircea Eliade sub forma unui jurnal științific, acoperă perioada 27 decembrie 1920 – 28 iunie 1921 și documentează preocupările entomologice ale autorului, prin observații asupra insectelor, experimente și mici expediții. Acest manuscris poate fi considerat laboratorul primelor articole publicate de Eliade în *Ziarul științelor populare și al călătoriilor*, între care se numără și debutul său științific, articolul *Dușmanul viermelui de mătase* (17 mai 1921).

Petruș Costea, cercetător la Institutul de Istorie și Teorie Literară „G. Călinescu”. Autor, în colaborare, al edițiilor de opere complete Mihail Sebastian, Pompiliu Constantinescu, Mircea Eliade (seria „Opere fundamentale”, Academia Română, Fundația Națională pentru Știință și Artă) și al corespondenței lui Dinu Lipatti (Editura Grafoart, București). În 2016 obține titlul de doctor în filologie la Universitatea București cu teza „Scriitorii interbelici și cronica muzicală”. A tradus în limba română cronicile muzicale ale lui Mihail Sebastian (Editura Hasefer, București, 2018).

Ioana Moroșan,
ASC, Institutul de Istorie și Teorie Literară „G. Călinescu”
Mircea Eliade și Școala „antifilosofie”

În rândul generației existențialiste, cum a fost adesea numită în istoria filosofiei românești, gruparea criterionistă din jurul profesorului Nae Ionescu a cultivat, sub influența profesorului lor, un soi de filosofie „în răspăr”. Mircea Vulcănescu, Constantin Noica, Emil Cioran și, deloc în ultimul rând, Mircea Eliade, au urmărit, prin adoptarea sistemului filosofic naeionescian, să boicoteze marea școală de filosofie occidentală, care adesea poartă identitatea clericală a Bisericii Catolice Apusene. Discursul autenticității la ei comportă un soi de autohtonism organic, pe care îl consideră superior culturii și filosofiei apusene. În demersul de față, urmărim să analizăm care sunt punctele teoretice în care Eliade îmbrățișează acest sistem filosofic autohtonist și unde se desparte de congenerii lui în ceea ce privește rolul filosofiei „de școală”.

Ioana Moroșan este asistent de cercetare la Institutul de Istorie și Teorie Literară „G. Călinescu”. Principalele sale teme de cercetare oscilează în jurul istoriei sociale și a narațiunilor despre femei și maternitate în literatură și nu numai de-a lungul secolul al XIX-lea și în prima parte a secolului al XX-lea. În prezent, are o bursă postdoctorală acordată de Institutul de Cercetare al Universității din București (ICUB), din octombrie 2025 până în septembrie 2026, în cadrul căruia lucrează la un proiect despre viața domestică a femeilor implicate în Revoluția de la 1848. În cadrul institutului, este secretar general de redacție la revista de literatură comparată *Synthesis*, unde contribuie la editarea și elaborarea numerelor tematice.

George Neagoe,

ASC, Institutul de Istorie și Teorie Literară „G. Călinescu”

Câteva tipologii ale intelectualului în publicistica lui Mircea Eliade.

Pe marginea unei polemici din 1935

În 1935, pornind de la câteva intervenții publicistice semnate de Puiu Gârcineanu, una dintre figurile proeminente ale Mișcării Legionare, Mircea Eliade operează o serie de disocieri pe marginea concepției despre „intelectual”. În această polemică, s-au mai implicat dr. C. Angelescu (ministrul Instrucțiunii Publice) și Pompiliu Constantinescu, precum și autori anonimi. Opiniile formulate de tânărul de 29 de ani nu sunt neapărat întru totul noi pentru propriul discurs, unele ecouri putând fi regăsite anterior în ziarul *Cuvântul* și în revistele *Vremea* și *Criterion*. Prima notă distinctivă a celor câteva intervenții la care ne vom referi constă în atașarea noțiunii de „intelectualului” de un ideal creator și, în consecință, de un obiectiv politic. A doua deosebire care, din perspectiva noastră, nuanțează perspectiva asupra orientării ideologice manifestată atunci de Mircea Eliade este reacția de respingere a opiniilor exprimate de unul dintre liderii extremei drepte din România.

George Neagoe (n. 1986) este asistent de cercetare științifică la Institutul de Istorie și Teorie Literară „G. Călinescu” (Academia Română) din 2008. Aici, a colaborat la 13 volume din proiectul *Cronologia vieții literare românești*. Începând cu 2019 face parte din Departamentul „Ediții critice”, unde a participat la îngrijirea seriei *Opere* de Vladimir Streinu (vol. III), alături de CS I Nicolae Mecu și de CS I Oana Soare. În acest moment lucrează la editarea prozei lui Camil Petrescu: *Un om între oameni* (I-III). A îndrumat seminare de istoria literaturii române la Facultatea de Litere (Universitatea din București), instituție unde și-a susținut doctoratul, sub îndrumarea lui Nicoale Manolescu.

Oana Safta,

ASC, Institutul de Istorie și Teorie Literară „G. Călinescu”

Bucureștiul interbelic la Mircea Eliade - modernizarea spațiului citadin

Comunicarea își propune să puncteze câteva din elementele reprezentative ale modernizării spațiului citadin care se regăsesc în proza lui Mircea Eliade, dar și în publicistica scriitorului.

Cele mai ofertante în această direcție se dovedesc „romanele generaționiste”. Încercând o inventariere a aspectelor care surprind evoluția spațiului urban, observăm că ele se încadrează în cultura materială, dar și în cea spirituală. Transformările evidente sunt cele legate de urbanistică și arhitectură, (pavoazarea și extinderea străzilor, iluminatul stradal, stilul și aspectul clădirilor, modele de locuire, raportul centru – periferie), dar progresul se reflectă și în mijloacele de comunicație (telefon), mijloace de transport (tramvaiele), modalități de relaxare și petrecerea timpului liber (amenajarea spațiilor destinate destinderii, cinematograful, sportul).

Alături de acestea, o pondere considerabilă privește viața individului în raport cu sinele și cu diverse grupuri sociale (modul în care acesta se raportează la aspectele sociale, capacitatea de a integra prefacerile pe care modernitatea le antrenează, raportul dintre viața publică și viața privată).

În publicistică, există câteva articole atractive pentru elementele de modernitate din interbelic, privitoare la influențele occidentale asupra spațiului local în sens teoretic (*București, centru viril*), dar și practic (*Moda bărbătească, Apologie pentru decor*).

Oana Safta este cercetător la Institutul de Istorie și Teorie Literară „G. Călinescu”, în cadrul departamentului de „Ediții critice”. A realizat, în colaborare, edițiile: A. E. Baconsky, *Opere*; Mihail Sebastian: *Opere*; Pompiliu Constantinescu: *Opere*. A obținut diploma de doctor în filologie în 2012 și a urmat studii postdoctorale în intervalul 2014-2015, în cadrul proiectului „Literatura română și modele culturale europene: cercetare, sincronizare, durabilitate”, care au avut ca rezultat publicarea volumelor de autor: *Tipologii umane și medii de viață bulversante. Cazul suciților în literatura română* (2015 – în format electronic) și *Detenția politică și literatura* (Editura Muzeului Național al Literaturii Române, 2016).

Oana Soare,

CS I, Institutul de Istorie și Teorie Literară „G. Călinescu”

Proiectul „Valorizarea patrimoniului cultural prin digitalizarea publicisticii lui Mircea Eliade în periodicele românești din perioada 1921-1944”.

În comunicarea de față, îmi propun o prezentare a proiectului *Valorizarea patrimoniului cultural prin digitalizarea publicisticii lui Mircea Eliade în periodicele românești din perioada 1921-1944*, punând în evidență stadiul actual al cercetărilor în domeniu, cât și mizele și obiectivele demersului de față. Astfel, axele proiectului sunt următoarele: a) Cartografierea și crearea unei arhive digitale a publicisticii lui Mircea Eliade din presa românească a anilor 1921-1944; b) Ordonarea/indexarea arhivei digitale după o serie de indici cronologici/semantici/ tematici; c) Realizarea unei biblioteci digitale DPRME care să cuprindă publicistica în periodice în perioada 1921-1944 în regim open acces.

Oana Soare, cercetător la Institutul de Istorie și Teorie Literară „G. Călinescu”, București. Colaborator al Universității din București, Facultatea de Litere, departamentele de Studii literare și de Studii culturale. A realizat, singură sau în colaborare, edițiile Ștefan Bănulescu, G. Călinescu, E. Lovinescu, Vladimir Streinu (seria „Opere fundamentale”, Academia Română, Fundația Națională pentru Știință și Artă). Coordonator al ediției Mircea Eliade din aceeași serie. A editat, în colaborare cu Eugen Simion, Marin Preda, *Jurnal intim. Carnete de atelier* (Editura Ziua, 2004). Este autoarea volumelor *Petru Dumitriu & Petru Dumitriu* (Editura Fundației Naționale pentru Știință și Artă, 2008) și *Cealalți moderni, antimodernii* (Editura Muzeului Național al Literaturii Române, 2017).

Igor Tavilla

(Ph.D.), traducător

Eliade: fiancé, pamphleteer and recluse

In 1928 Mircea Eliade published on the newspaper *Cuvântul* an article about S. Kierkegaard, that he claimed to be the first article on Kierkegaard appeared in Romania. Although Kierkegaard's works had been translated into German as early as the end of the nineteenth century, Eliade read them for the first time in Italian and only afterwards into French. This article offers thus a testimony of the deep bond that unites Eliade to Italy. Based on a contrastive method, the paper aims at showing how Eliade paraphrased and reworked on Knud Ferlov's Introduction to the Italian translation of *In vino veritas*.

Igor Tavilla is a Kierkegaard scholar, member of CERI-SK (Central European Research Institute – Søren Kierkegaard) and S.I.S.R. (Italian Society for History of Religions). He authored several articles on this subject and edited various translations from Danish and Romanian. Recently he has been focusing on Kierkegaard's concept of repetition in Eliade's work.

Daniela Vizireanu,

ASC, Institutul de Istorie și Teorie Literară „G. Călinescu”

Mircea Eliade și publicistica din anii 1927-1928: câteva observații

Comunicarea mea reprezintă o cartografiere a temelor predilecte pe care Mircea Eliade le expune în diverse periodice românești din anul 1927, respectiv 1928. Diversitatea textelor publicate în reviste precum *Adevărul literar și artistic*, *Cuvântul*, *Viața literară*, *Orizontul* sau *Gândirea*, sub nenumărate semnături și pseudonime, reflectă preocupările tânărului și viitoarea prolificitate intelectuală. În acest interval temporal semnează peste două sute de articole, care includ cronici de carte, eseuri de literatură universală și comparată, interviuri, reportaje, note de călătorie, fragmente de roman, și numeroase texte de reflecție despre traducere, religie, filosofia antică grecească, esoterism și mistică. Astfel, discursul publicistic eliadian este unul compozit și transdisciplinar, infuzat cu nume precum Giovanni Papini, Søren Kierkegaard, Heraclit, Bogdan Petriceicu Hasdeu, Giovanni Gentile, Stavru Tarasov.

Daniela Vizireanu este doctorandă la Facultatea de Litere din cadrul Universității din București. A studiat istoria artei și filosofia culturii în cadrul aceleiași universități.